

ΑΓΙΑ ΕΜΥ

Σκηνοθεσία: Αρασέλη Λαιμού

Σενάριο: Αρασέλη Λαιμού, Τζούλια Καρούζο

Ηθοποιοί: Αμπιγκέλ Λόμα, Ασμίν Κιλίπ, Μιχάλης Συριόπουλος, Αντζελι Μπαγιάνι, Ειρήνη Ιγγλέση, Κου Ακίνο και μη επαγγελματίες ηθοποιοί

Φωτογραφία: Κι Τζιν Κιμ

Μοντάζ: Ραφαέλ Μάρπιν-Χόλγκερ, Αρασέλη Λαιμού

Μουσική: Ουαζό Ταμπέτ

Χώρα: Ελλάδα, Γαλλία, ΗΠΑ (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 111

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 9 Βραβεία και 15 Υποψηφιότητες Hellenic Film Academy Awards 2022, 2 Βραβεία, Σκηνοθεσίας και Β! Γυναικείου ρόλου Locarno International Film Festival 2021, Βραβείο-Ειδική Μνεία, Καλύτερη Πρώτη ταινία για τη σκηνοθετή. Los Angeles Greek Film Festival (LAGFF) 2021, 2 Βραβεία Ορφέας, Καλύτερη ταινία, Καλύτερη σκηνοθεσία. San Francisco Greek Film Festival 2022, Βραβείο Καλύτερης ταινίας Sun Valley Film Festival, US 2022, Βραβείο-Ειδική Μνεία για καλύτερη ταινία. Thessaloniki Film Festival 2021, 2 Βραβεία, Ιδρύματος Ι.Κωστόπουλου και WIFT. και Emerging Greeks Award, 7ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου Βερολίνου 2022.

Ντοκιμαντερίστικη ματιά και στοιχεία μεταφυσικού θρίλερ συγκατακούν σε ένα βραδύκαυστο, μα υποβλητικό ψυχολογικό δράμα με κοινωνικό ορίζοντα, το οποίο ξεφεύγει από την κοινότοπα καταγραφική ή weird αισθητική του σύγχρονου ελληνικού σινεμά, αποκαλύπτοντάς μας μια κρυμμένη πλευρά της ελληνικής καθημερινότητας.

Βραβευμένο στα φεστιβάλ του Λοκάρνο και της Θεσσαλονίκης, το σκηνοθετικό ντεμπούτο της Αρασέλης Λαιμού είναι μια ακατάτακτη ταινία ένα ξεχωριστό κινηματογραφικό ντεμπούτο με ένα αναπάντεχο θέμα, που μας ταξιδεύει στα άδυτα της φιλιππινέζικης κοινότητας της Αθήνας.

Μπορεί να είναι βραδυφλεγής σεναριακά, αλλά τα βήματά της προς τη διεισδυτική περιγραφή ενός γυναικείου πορτρέτου και μιας άγνωστης μας πραγματικότητας είναι στέρεα και αποφασιστικά.

Ενα από τα καλύτερα ντεμπούτα μεγάλου μήκους του σύγχρονου ελληνικού σινεμά, με ειδική μνεία στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο, επίσημη συμμετοχή στο Διεθνές Διαγωνιστικό Τμήμα του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και συμμετοχές και διακρίσεις στα φεστιβάλ του κόσμου.

Γυρισμένη με την αυτοπεποίθηση μιας λες **εξαιρετικά έμπειρης δημιουργού**, με βλέμμα που διαπερνά τα προφανή και ανακαλύπτει την αλήθεια των πραγμάτων πίσω και από την πιο ανεπαίσθητη κίνηση των ηρώων και της δράσης, πρωτότυπη τόσο στη γραφή όσο και σκηνοθετικά και επαγγελματικά άρτια ως παραγωγή, η «Αγία Έμυ» δεν είναι σίγουρα το τυπικό πρώτο φιλμ, τουλάχιστον όπως το συναντάμε συχνά στο σύγχρονο σινεμά.

Θα μπορούσε να αναζητήσει κανείς τους λόγους πρωτίστως στο ταλέντο αλλά και την πολύτιμη προύπηρεσία της Αρασέλης Λαιμού κυρίως στο μοντάζ, αλλά και στην παραγωγή, σχεδόν σε κάθε τμήμα της κινηματογραφικής δημιουργίας, με ιδιαίτερη έμφαση στο ντοκιμαντέρ, που θα γεννούσε και δύο ταινίες μικρού μήκους μυθοπλασίας, δείγματα όλα τα παραπάνω των αναζητήσεων της μέσα στη μεγάλη εικόνα της γνωριμίας με αφανείς κόσμους, ήρωες που ακόμη κι αν βρίσκονται στη διπλανή πόρτα

παραμένουν κρυμμένοι πίσω από αυτήν, παράλληλα σύμπατα που πασχίζουν να αποβάλλουν από πάνω τους ταμπέλες και εύκολες κατηγοριοποιήσεις αναζητώντας ένα μικρό ζωτικό χώρο που να τους ανήκει.

Αυτόν τον χώρο αναζητά η Έμυ, που μεγαλώνει μαζί με την αδερφή της στη φιλιππινέζικη κοινότητα του Πειραιά, χωρίς όμως να έχει ενταχθεί απόλυτα σε αυτήν, παραμένοντας αβέβαιη, απρόθυμη να ακολουθήσει τη ρουτίνα που έχει επιβληθεί στην καθημερινότητά τους, κυρίως από την εκκλησία και περιεργή για το τι ακριβώς συνέβη στη μητέρα τους που δούλευε στο όμορφο σπίτι μιας γηραιάς κυρίας στην Καστέλλα, πριν φύγει και τις εγκαταλείψει μόνες στην Αθήνα. Όταν η αδερφή της θα μείνει έγκυος, η Έμυ θα αρχίσει να νιώθει ολοένα και πιο παράξενα, μπαίνοντας σταδιακά σε μια ζώνη ανάμεσα στη φαντασία και την πραγματικότητα, ανάμεσα στην φανταστική δύναμη που νιώθει και την αδυναμία της να την ελέγξει, ανάμεσα στη λογική και την τρέλα.

Με τεχνική τεκμηρίωση αλλά με την μαγεία της μυθοπλασίας, η Αρσέλη Λαιμού μεταφέρει τη δράση μέσα στο σπίτι των δύο κοριτσιών, τις ακολουθεί στις καθημερινές τους διαδρομές στην ψαραγορά του Πειραιά, στον τρόπο με τον οποίο νιώθουν ενωμένες σε ένα σχήμα που τις προστατεύει από τον έξω κόσμο, στη συνεχή τους επαναδιαπραγμάτευση με ένα «ανήκειν» που δεν τους χάριστηκε από κανέναν και μια «ενηλικίωση» που στο σημείο που τις συναντάμε αποκτά πλέον διαστάσεις κοσμογονικές. Η ματιά της νεαρής δημιουργού είναι διάφανη, όχι μόνο επειδή κάνει τη γνωριμία με ένα αφανές και «εξωτικό» για τους πολλούς κομμάτι της ελληνικής πραγματικότητας να μοιάζει ως κάτι απόλυτα φυσικό, αλλά κυρίως επειδή μετουσιώνει σε πανέμορφες, βαθιά μελαγχολικές, κοριτσιάτικες και ευτυχώς κενές σοβαροφάνειας στιγμές των δύο αδερφών σε μικρές κινηματογραφικές εκρήξεις που ξεκινούν με τα πόδια στη γη πριν αρχίσουν να... ψηλώνουν.

Η «Αγία Έμυ» είναι μια ταινία για τα θαύματα. Αυτά στα οποία θέλουμε να πιστέψουμε. Κι αυτά που θέλουμε να πιστέψουν οι άλλοι. Στη διαδρομή από την πρώτη αποκαλυπτική σκηνή της μέχρι το **υπέροχο φινάλε - ένα από τα πιο λυτρωτικά, τρυφερά που είδαμε** τελευταία - καλύπτει αποστάσεις με το ταλέντο μιας δημιουργού που διασχίζει το αμερικάνικο ανεξάρτητο σινεμά χωρίς να χάνει στιγμή το κέντρο στο χάρτη μιας άγνωστης Ελλάδας, χάνει το δρόμο μόνο όταν επιλέγει να αφιερώσει χρόνο στο τελετουργικό μιας ανάστατης εφηβικής ψυχής ή να μιλήσει με ορμή για πολλά περισσότερα απ' όσα είναι ήδη αρκετά, επιστρέφει κάθε φορά σίγουρη στο φλερτ με τα κινηματογραφικά είδη που θίρει και του χοιρο και καταλήγει σε εκείνο το μαγικό σημείο όπου μια ταινία ολοκληρώνεται ανεπαίσθητα, αθόρυβα, με όρους καθαρού σινεμά ως μια κινηματογραφική θέση που καθιερώνει την ίδια στιγμή που συστήνει μια νέα δημιουργία.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

Ξεκινούν ακολουθώντας την καθημερινή ρουτίνα της Έμυς και της Τερέζας, νεαρών αδελφών που δουλεύουν σε ένα ψαράδικο, μεγαλώνοντας μόνες τους **στον κύκλο των Φιλιππινέζων Χαρισματικών Καθολικών του Πειραιά.** Η Τερέζα, η οποία έχει ερωτική σχέση με έναν Έλληνα συνάδελφό της, νιώθει ενταγμένη σ' αυτήν τη ζωή, η οποία για την εσωστρεφή Έμυ μοιάζει με διπλή εξορία. Με το ένα πόδι στην Άπω Ανατολή και το άλλο στη χώρα μας, εκείνη αισθάνεται δύο φορές ξένη, ενώ η φιγούρα της μητέρα της της ασκεί μια ανεξήγητη έλξη. Η τελευταία βρίσκεται στην πατρίδα, έχοντας εγκαταλείψει την Ελλάδα ύστερα από ένα μυστηριώδες γεγονός που την έκανε ανεπιθύμητη στους κύκλους των Φιλιππινέζων Καθολικών. Όταν, όμως, η Τερέζα μείνει ζαφνικά έγκυος, **η Έμυ θα νιώσει πως έλκεται από μυστηριώδεις εσωτερικές δυνάμεις, τις οποίες δεν μπορεί να ελέγξει,** και θα έρθει ακόμα πιο κοντά στην αλήθεια που έχει να κάνει με τη μητέρα της, τη θρησκευτική πίστη και τον υπαρξιακό τρόπο.

Εδώ το μεταναστευτικό θέμα συνυπάρχει με τις ταξικές αντιθέσεις και οι πολιτισμικές ιδιαιτερότητες συνδέονται εύστοχα με ηθικούς κανόνες και τυποποιημένες συμπεριφορές. Ταυτόχρονα, ως ιστορία ενηλικίωσης, η «Έμυ» πραγματεύεται την «πάλη» με τη σεξουαλικότητα, το άλλο φύλο και τους οικογενειακούς ή πατρογονικούς δεσμούς ως αναπόφευκτη διαδικασία μιας πορείας αυτοπροσδιορισμού, η οποία περνά μέσα από την αποδοχή του σκοτεινού εαυτού και την αποσυσκότιση του απειλητικού περιγύρου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Υπόθεση

Η Έμυ νιώθει ξένη μέσα στην κλειστή κοινότητα των Φιλιππινέζων Χαρισματικών Καθολικών του Πειραιά, που έχει καλωσορίσει με θερμή την αδερφή της, Τερέζα. Όταν η Τερέζα μείνει έγκυος, η Έμυ έλκεται από μυστηριώδεις δυνάμεις που κατοικούν μέσα της...

Μια ηρωίδα με μοναδικές, ανεξήγητες δυνάμεις, μία outsider στον μικρόκοσμό της, ιδωμένη μέσα από την μοναδική ματιά μιας νέας ταλαντούχας σκηνοθέτριας που στρέφει το φακό της σε μία κοινότητα εν πολλοίς άγνωστη στην ελληνική κινηματογραφία, αλλά και την ελληνική κοινωνία: την κοινότητα των Φιλιππινέζων στην Αθήνα και τον Πειραιά.

Την **γοητευτική φωτογραφία** της ταινίας, που μας δείχνει τον Πειραιά και την Αθήνα αλλιώς, υπογράφει ο κορεάτης φωτογράφος Η Τζιν Κιμ.

Ένα αταξινόμητο φιλμ όπου διασταυρώνονται η μυστικιστική αύρα και το καθαρόαιμο κοινωνικό δράμα.

Σημείωμα σκηνοθέτιδας

«Η Έμυ και η Τερέζα γίνονται γυναίκες σε έναν κόσμο πολύ μακρινό, πολύ διαφορετικό από αυτόν της μητέρα τους. Η Τερέζα αγωνίζεται να ενταχθεί τόσο στη Φιλιππινέζικη όσο και στην ελληνική κοινότητα. Η Έμυ είναι ένα πλάσμα που τρομάζει αυτούς γύρω της. Η Τερέζα και η Έμυ είναι καθρέφτες μου και των γυναικών στη ζωή μου στην προσπάθειά τους να είναι γυναίκες και όχι κορίτσια πια, να επιβιώσουν, να είναι σεξουαλικές, να βρουν το δρόμο τους».

Το προσωπικό ενδιαφέρον της για την κοινότητα των Φιλιππινέζων προέκυψε όταν ανακάλυψε την πλούσια θεραπευτική παράδοση στις Φιλιππίνες. Αργότερα, όταν κάλεσε κόσμο της κοινότητας να συμμετάσχουν στην ταινία, βρήκε μεγάλη υποστήριξη και ενθουσιασμό. «Οι περισσότεροι Φιλιππινέζοι της ταινίας εργάζονταν κανονικά με πλήρες ωράριο, πολλές γυναίκες μάλιστα ως εσωτερικές σε στίπια, όμως έβρισκαν χρόνο για τις οντισιόν, τις πρόβες, τα κοστούμια και όλα όσα απαιτούν για το γύρισμα. Πίστεψαν πως είναι κάτι σημαντικό για τις ίδιες». Την Αμπιγκέλ Λωρα (Έμυ) την εντόπισε στο Philippine School in Greece, κι ενώ είχε ήδη δει πολλές κοπέλες για τον ρόλο. «Ήθελα βλέπετε να διαφυλάξω τη φρεσκάδα της ερμηνείας της. Ήταν πάντα τειοιομανής και επαγγελματίας».

Η «Αγία Έμυ» έχει ως κεντρικό ήρωα «μια γυναίκα με μία βίαια δύναμη την οποία η κοινωνία γύρω της δεν μπορεί εύκολα να τιθασεύσει». Η ταινία μιλά για τον φόβο του μεταφυσικού, αλλά και για τον τρόπο που νιώθουμε όταν ερχόμαστε σε επαφή με ανθρώπους ή πράγματα που δεν κατανοούμε...».

ΑΡΑΣΕΛΗ ΛΑΙΜΟΥ

Είναι σκηνοθέτις, σεναριογράφος και μοντέλ, η οποία γεννήθηκε στην Αθήνα και σήμερα έχει τη βάση της στο Λος Άντζελες. Το μεγάλο μήκος κινηματογραφικό της ντεμπούτο, το έκανε με το Αγία Έμυ. Έχει κερδίσει 8 Βραβεία και 6 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία: 2021 Holy Emu, 2020 Stefanos Rokos: Nick Cave & The Bad Seeds' No More Shall We Part, 14 paintings 17 years later (Documentary short), 2012 Miguel Alvarez Lleva Peluca (Short), 2010 Debbie and Janice as the Maids (short).